

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215204127
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2215204127.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: T. Z., rod. T., nar. XX. C. XXXX, trvalo bytom T. ulica XXX/XX, Q. L., o zaplatenie 1.998,79 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 18. októbra 2016 č. k. 6C/151/2015-49 v spojení s uznesením Okresného súdu Dunajská Streda z 19.1.2018 č. k. 6C/151/2015-71, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov konania (II. a III. výrok) a uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda z 19.1.2018 č. k. 6C/151/2015-71 o výške náhrady trov prvoinštančného i odvolacieho konania (I. aj II. výrok) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.998,79 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z tejto sumy od 20.4.2013 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90%; s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku vo veci samej samostatným uznesením ktoré vydá súdny úradník.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 9 ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, platného a účinného ku dňu uzavretia zmluvy). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou z 13.3.2015 domáhala od žalovanej zaplatenia 1.998,79 eur, úroku 135,90 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,71 eur, pričom z výpisov z knihy účtov tento úrok z omeškania nazýva aj sankčným poplatkom, úrokom z omeškania 19,90% ročne z nezaplatenej istiny 1.998,79 eur od 20.4.2013 do zaplatenia ako aj úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny 1.998,79 eur od 20.4.2013 do zaplatenia a nezaplatených úrokov 135,90 eur od 20.4.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. V žalobe poukázala na to, že po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti a preto dňa 28.3.2013 bola vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 19.4.2013. Žalovaná neúčast' na pojednávaní neospravedlnila, k doručenej žalobe sa písomne nevyjadrila.

Súd prvej inštancie dôvodil, že zistil tento skutkový a právny stav veci: Dňa 4.12.2012 uzatvorila žalobkyňa so žalovanou Úverovú zmluvu č. 23054 na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej peňažné prostriedky vo výške 2.000 eur, ktorú zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Poskytnutý úver a úroky sa zaviazala žalovaná splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bola povinná splatiť do 23.11.2020. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti a preto bola listom z 28.3.2013 vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 19.4.2013. Z výpisu hlavnej knihy Prima banky súd zistil, že predmetná pohľadávka pozostáva z nezaplatenej istiny (zostatok úveru 1.998,79 eur), nezaplatených úrokov 134,80 eur, nezaplatených sankčných poplatkov 2,24 eur, teda celkom 5.135,83 eur. Z platobnej histórie vyplýva, že na samotnej istine žalovaná dlhuje 1.998,79 eur. Po preskúmaní účastníkmi uzavretej

zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dospel súd k záveru, že v predmetnej zmluve absentuje obligatórna náležitosť úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, čo zákon sankcionuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ), teda žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni iba neuhradený zvyšok istiny, teda 1.998,79 eur. Vo zvyšku nárok ako nedôvodný zamietol, a to aj čo do uplatnenej istiny 2,71 eur v žalobe uvedenej ako úrok z omeškania, neskôr v podaniach žalobkyne ako sankčné poplatky, pretože nebolo jednoznačné a v tomto smere neuniesla žalobkyňa dôkazné bremeno o aký konkrétny nárok sa jedná.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), vecne dôvodil, že v predmetnom prípade si žalobkyňa celkovo uplatnila sumu 2.136,40 eur, priznaných jej bolo 1.998,79 eur, žalobkyňa bola úspešná čo do 95% uplatneného nároku, žalovaná čo do 5% uplatneného nároku, celkový pomer úspechu žalobkyne v konaní je teda 90% (pomeru jej úspechu - pomer úspechu žalovanej, t. j. $95\% - 5\% = 90\%$).

2. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti veci samej a v časti trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti vyhovením žalobe aj v takejto časti a priznaním jej náhrady trov konania. Dôvodila, že považuje rozsudok za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Bola názoru, že zmluva náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ a žalovanej ako spotrebiteľovi poskytla možnosť uplatniť sťažnosť alebo reklamáciu nad rámec toho, čo vyžaduje zákon. Konečná splatnosť úveru je uvedená v odseku 5.3 úverovej zmluvy, z ktorej plnenie bolo predmetom žaloby. Neoddeliteľnou súčasťou predmetnej zmluvy sú aj obchodné podmienky banky (VOP) a preto niektoré z náležitostí, ktorá má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú uvedené v samotnom texte zmluvy a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Čo sa týka výšky, počtu a termínov splátok istiny a úrokov, tie sú uvedené v samom texte zmluvy v bode 1.2. Počet a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky, čo platí aj pre údaj o výške splátky. Banka kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, kde sa uvádzajú splátky, ktoré sa majú zaplatiť, lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby. Informáciu o rozdelení splátok na istinu a úroky obsahuje amortizačná tabuľka, banka ju poskytuje klientovi už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Anuita a anuitné splácanie je definované ako pravidelné (periodické) plynutie pevne stanovených platieb počas určitej špecifikovanej doby. Anuitná splátka zostáva počas celej doby splácania rovnaká, skladá sa zo splátky istiny a splátky úroku. Výška anuitnej splátky sa nemení. Plynule sa mení výška a pomer istiny a úroku. Čo sa týka výšky, počtu a termínov splátok iných poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejma už v čase uzatvorenia zmluvy, tie sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP a tým aj zmluvy. Poukázal na pripravovanú novelu ZoSÚ z októbra 2015 ako i na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, v ktorom sa konštatuje, že amortizačná tabuľka nemusí byť súčasťou zmluvy o úvere a spotrebiteľ má právo vyžiadať si amortizačnú tabuľku kedykoľvek, počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Preto i v prejednávanom prípade podmienky úverovej zmluvy umožňovali žalovanému bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok a nespochybnili jeho možnosť posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor jednoznačne spochybnil formalistický prístup pri vykladaní smernice a zákonnej úpravy podmieňujúcej úročenie a poplatkovanie úveru členením splátok tak, ako to požaduje ZoSÚ, resp. jeho výklad uvedený prvostupňovým súdom v odôvodnení rozsudku. Tiež sa domáhal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov prvoinštančného konania, ktoré žiadal, aby mu boli priznané v plnom rozsahu. Uplatnil si tiež právo na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila, odvolací návrh nepodala.

4. Odvolací súd rozsudkom z 31.10.2017 č. k. 9Co/14/2017-63 I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vrátane výroku o trovách konania potvrdil; II. žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 9 ods. 2 písm. k/ a § 11 ods. 1 ZoSÚ. Uviedol, že preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec aj v napadnutom rozsahu i správne právne posúdil, s poukazom na ust. §

387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v napadnutej časti. Bol názoru, že súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovanou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňa definičné znaky označujúce jej subjekty, a to spotrebiteľa (osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti).

Zdôraznil, že v rozsudku súdu prvej inštancie nie je obsiahnutá ako chýbajúca náležitosť zmluvy adresa, kde sa má uplatniť sťažnosť alebo reklamácia (§ 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ), či konečná splatnosť úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Takéto argumenty, ktoré sú obsiahnuté v odvolaní žalobkyne, súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neuviedol a preto nebolo dôvodné sa s nimi v odvolacom konaní zaoberať.

Dôvodil, že výklad a aplikácia ustanovenia § 9 a § 11 ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom daného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcim jednak z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 ZoSÚ a zároveň aj v § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 9, § 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto sa preto prioritne zaoberal tým, či zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá účastníkmi uvedenú obligatórnu náležitosť citovanú v § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ obsahuje a či ide o zmluvu bez úrokov a bez poplatkov tak, ako to uzavrel súd prvej inštancie, teda či je záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluva uvedené obligatórne náležitosti neobsahuje, vecne správny. V samotnom texte zmluvy 1.2. (na ktoré znenie poukazuje žalobkyňa), nie je anuitná splátka rozčlenená, je uvedená len jednou pevnou sumou (41,84 eur), nie je teda rozdelená, koľko z uvedenej sumy ide na istinu, koľko na úroky, koľko na poplatky. Anuitná splátka je vyjadrená len jednou počas trvania zmluvy nemennou sumou. Súd prvej inštancie tak dôvodne skonštatoval, že zmluva neobsahuje rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky. Nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky nemôže byť považované za splnenie povinnosti, ktorá *expressis verbis* vyplývala z ustanovení ZoSÚ. Analyzujúc túto náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere dospel k záveru, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana tohto, z povahy veci slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad cit. ustanovenia, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nezodpovedá zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa, ktorý by pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť.

Odvolací súd sa argumentáciou žalobkyne, ktorá namietala záver súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíroová) z 9.11.2015, na čl. 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m/, nestotožnil. Uviedol, že pri svojom rozhodovaní plne zohľadnil výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m/ tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že: zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovoprávnom vzťahu. Žalobkyňa tvrdí, že niektoré náležitosti, ktorá má obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie sú v OP a VOP, ktoré podľa čl. 2.1 úverovej zmluvy sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, prípadne amortizačnú tabuľku si môže spotrebiteľ kedykoľvek vyžiadať od banky. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíroová) z 9.11.2015, poskytol výklad

výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h/, článku 10 ods. 2 písm. h/ a i/, článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie ZoSÚ neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka ZoSÚ je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský ZoSÚ ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia ZoSÚ existuje konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 1.1.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 1.1.2013. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a ZoSÚ, čo však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú v sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, jedná sa o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie ZoSÚ v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Odvolací súd bol preto názoru, že napriek poukazu žalobkyne na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, ZoSÚ jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktorý aplikoval, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom v napadnutej zamietajúcej časti žalobu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, včítane správneho závislého výroku o náhrade trov konania, potvrdil. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 396 ods. 1 CSP, vecne dôvodil, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Uznesením Okresného súdu z 19.1.2018 č. k. 6C/151/2015-71 súd prvej inštancie I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy základného konania vo výške 107,55 eur (90 % zo sumy 119,50 eur) ako trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku za žalobu, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia; II. žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 0 eur. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 2, § 263 ods. 1, § 396 ods. 1 CSP, vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou z 13.3.2015 domáhala na súde od žalovanej zaplata 1.998,79 eur, úroku 135,90 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,71 eur, pričom z výpisov z knihy účtov tento úrok z omeškania nazýva aj sankčným poplatkom, úrokom z omeškania 19,90% ročne z nezaplatené istiny 1.998,79 eur od 20.4.2013 do zaplata ako aj úroku z omeškania vo výške 8%

ročne z nezaplatených istiny 1.998,79 eur od 20.4.2013 do zaplatenia a nezaplatených úrokov 135,90 eur od 20.4.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Súd prvej inštancie dňa 18.10.2016 vydal rozsudok č. k. 6C/151/2015-49, ktorým uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 1.998,79 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne z tejto sumy od 20.4.2013 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol, o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 8.12.2016 čo do výroku I. Proti ostatným výrokom rozhodnutia bolo podané odvolanie žalobkyňou. Odvolací súd rozsudkom č. k. 9Co/14/2017-63 z 31.10.2017 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.12.2017. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd prvej inštancie žalobkyni priznal náhradu trov základného konania v rozsahu 90 %, teda celkovo vo výške 107,55 eur, titulom zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu 119,50 eur, z toho 90 % je 107,55 eur. Podľa § 255 ods. 1 CSP žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, avšak vzhľadom k tomu, že žalovanej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie dôvodiac, že nebola v praxi dovolacieho súdu vyriešená otázka vyžadovania rozpisu splátok na členenie jednotlivých nárokov za účelom splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Žalobkyňa poskytla žalovanej peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve a vo VOP, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. V zmluve bola určená výška splátky, termín splatnosti prvej anuitnej splátky, počet splátok, ako aj periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSÚ je dosiahnuť to, aby bol spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne informovaný o rozsahu záväzku, ktorý na seba berie. To sa dosahuje aj bez toho, aby bol v texte zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedený podrobný rozpis istiny a úrokov za celé obdobie splácania, resp. aby bolo z neho zrejmé, čo sa zo splátky započítava za istinu, úrok, úrok z omeškania a poplatky. Predmetné ustanovenia ZoSÚ nemožno vykladať prísnejšie, než to zodpovedá Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „Smernica“). Podľa žalobkyne v prospech jej argumentácie vyznieva aj Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia a.s./ Klára Bíróová (ďalej aj „Rozsudok“), podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť z každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Rovnako nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Poukázala na Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18.4.2007 k aplikačným dôsledkom Rozsudku, z ktorej informácie citovala. Podľa dovolateľky náležitosť úverovej zmluvy, pre absenciu ktorej provoinštančný i odvolací súd považovali úver za bezúročný a bez poplatkov, zákon nevyžaduje a oba uvedené súdy ustanovenia ZoSÚ vykladali pri svojom závere extenzívne v prospech jedinej strany sporu, čo odôvodnili účelom zákonnej úpravy, ochranou spotrebiteľa, či odkazom na predošlé rozhodnutia iných súdov v obdobných veciach. Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla dovolaciemu súdu, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v rozsahu výroku, v ktorom súd žalobu žalobcov vo zvyšku zamietol a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Tiež navrhla priznanie jej náhrady trov odvolacieho i dovolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadřila.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 10.12.2020 sp. zn. 1Cdo/166/2019 rozsudok Krajského súdu v Trnave z 31. októbra 2017 sp. zn. 9Co/14/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Posúdil dovolanie ako prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP na čom nič nemení skutočnosť, že v čase po jeho podaní už Najvyšší súd predmetnú otázku vyriešil, a to rozhodnutím z 28.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom rozhodnutí Najvyšší súd uviedol nasledovné: Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (Rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v článku 10 ods. 2 písm. h) ustanovuje, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová konštatoval nasledovné: Článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 54 rozsudku). Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku). Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) ZoSÚ. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k ZoSÚ sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 ZoSÚ sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovo výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je

povinný plniť si povinnosť (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Z dôvodovej správy k ZoSÚ v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. V danom prípade z tabuľky zaradenej do zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 4.12.2012 je zrejماً výška úveru, druh a účel úveru, typ a výška úrokovej sadzby, výška poplatku za poskytnutie úveru, za správu úverového účtu a za poistenie schopnosti splácať úver, výška anuitnej splátky, termín splatnosti I. anuitnej splátky, počet anuitných splátok, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky, splatnosť úveru, ako aj celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť, t. j. súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom. Klientka vyhlásila, že bola informovaná o úrokovej sadzbe, poplatkoch a nákladoch súvisiacich s úverom podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách a že prevzala a oboznámila sa pred uzatvorením zmluvy o úvere s jej súčasťami.

Vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, právnych záverov vyjadrených Rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová, účelu § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ a jeho eurokonformného výkladu dovolací súd konštatoval, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie ZoSÚ hovorí o výške, počte, termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí teda vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy vo forme amortizačnej tabuľky. Úmyslom zákonodarcu bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ.

Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Treba však uviesť, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ), najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 uzavrel, že podané dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Najvyšší súd zaujal obdobné stanoviská aj v ďalších uzneseniach pod sp. zn. 4Cdo 211/2017, 3Cdo 56/2018, 4 Cdo 65/2018, 4Cdo 187/2017, 5 Cdo 132/2017, 2 Cdo 235/2017, 3 Cdo 45/2018, 7 Cdo 98/2018.

Vyššie uvedené právne závery zastával najvyšší súd aj v danom prípade a v plnom rozsahu na ne poukázal. V predmetnom spore neboli dané dôvody opodstatňujúce záver, že žalobkyňou poskytnutý úver žalovanej treba považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobkyňa v procesne prípustnom dovolaní (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) dôvodne uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec

odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

9. Odvolací súd preto prejednal vec znovu, vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel (súc viazaný názorom dovolacieho súdu) k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania a nadväzujúce/závislé uznesenie o výške náhrady trov je dôvodné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovanou ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať spotrebiteľský úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanej na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí takejto zmluvy, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ).

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do

takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 a 2 ZoSÚ: (1) Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. (2) Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

So zreteľom na právne závery dovolacieho súdu, uvedené v 8. bode odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny.

Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolaciemu súdu nezostalo iné než konštatovať pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav, keďže súd prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy - 4.12.2012) nesprávne interpretoval a aplikoval, v dôsledku čoho predčasne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

11. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobu zamietol aj čo do uplatnenej istiny 2,71 eur v žalobe uvedenej ako úrok z omeškania, neskôr v podaniach žalobkyne ako sankčné poplatky, pretože nebolo jednoznačné a v tomto smere neunikla žalobkyňa dôkazné bremeno o aký konkrétny nárok sa jedná.

Odvolací súd považuje takéto odôvodnenie za zmätočné a nedostatočné, nakoľko súd prvej inštancie uviedol, že žalobu zamietol čo do uplatnenej istiny 2,71 eur a sám uvádza, že v žalobe je vyčíslená suma 2,71 eur uplatňovaná ako úrok z omeškania (z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti), navyše v podaní zo 16.5.2016 (v spise na č.l. 37) žalobkyňa uviedla, že namiesto úroku z omeškania 2,71 eur mala byť v žalobe uvedená suma 2,24 eur a z tohto podania vyplýva aj čiastočné späťvzatie žaloby v časti o úrokoch a úrokoch z omeškania. Zmätočným je aj záver, že žalobkyňa neunikla dôkazné bremeno o aký konkrétny nárok sa jedná, keďže v 3. bode odôvodnenia súd prvej inštancie uvádza, že „z výpisu hlavnej knihy Prima banky zistil, že predmetná pohľadávka pozostáva z... nezaplatených sankčných poplatkov „2,24 eur“....“. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie rozhodoval vecne nad návrh. Nakoľko právne ani iné skutkové odôvodnenie rozsudok v tejto časti neobsahuje, je podľa názoru odvolacieho súdu v tejto časti nepreskúmateľný a arbitrárny, čím došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

12. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšovo zamietajúcej žalobu a v časti náhrady trov prvoinštančného konania, taktiež (závislé) uznesenie o výške náhrady trov konania (postupujúc podľa čl. 4 CSP, § 389 ods. 2, § 365 ods. 2, § 367 ods. 2 veta druhá per analogiam CSP) a vec mu (v zrušenom rozsahu) podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nebolo účelné nahradiť dokazovanie pred súdom prvej inštancie odvolacím súdom, ktorého podstata činnosti spočíva v prieskume rozhodovacej činnosti súdu nižšej inštancie, ktorú však nemôže nahrádzať. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

13. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) i dovolacieho súdu (§ 455 CSP), tak bude v ďalšom konaní postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobkyne (v zostávajúcej časti) v súlade s

prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nesplnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP). Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP, posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvedením dôsledkov nesplnenia procesnej povinnosti. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj postup odôvodní v uvedenom smere. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu ako i prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.). Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOŠŤ s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdnym dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

14. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách odvolacích konaní a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

15. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)